

Waarom we huiveren

Herfstzon door het raam
op de vensterbank zag hij bewegende
schaduwen van takken. Nu pas.

Hij weet waarom we instinctief huiveren
voor niet-geleefde verlangens.
Het leven vervliegt en je vreest
de dood zolang je het niet bent.

Daarom benoemt hij op zijn sterfbed
wat hij nooit kende:
een vader kruipt in joggingbroek
het kind kraait en reikt, ze omhelzen
in het spel van jager en prooi
zijn rollen inwisselbaar.

Herfstzon door het raam
op de vensterbank zag hij bewegende
schaduwen van takken. Nu pas.

Eric de Rooij